Reina de 2023, Gracia Gumbau Costa, i dames de la cort d'honor; reina de 1973, Ana Gozalbo Amorós, i dames de la cort d'honor; reina de 1998, Carmen Pilar Chabrera Girona, i dames de la cort d'honor; president de la Junta de Festes, Toni Carmona, i membres de la Junta; presidenta de la Comissió de Penyes, Susana Garcia, i membres de la Comissió; regidor de Festes, Diego Vila; regidors i regidores de la corporació; altres autoritats; senyores i senyors, molt bona nit.

Fa molts pocs dies que aquest mateix Auditori Municipal, dedicat al nostre Fill Predilecte i estimat Rafael Beltrán Moner, ens acollia per a celebrar un emotiu Pregó i acte d'imposició de bandes a la nova cort d'honor de les festes. Un Auditori que en 2025 complirà 30 anys i que ha sigut escenari d'esdeveniments culturals, festius i artístics de primer nivell; moments que els vila-realencs i vila-realenques hem compartit i que guardarem en el record. Aquesta nit, en viurem un altre ben especial en aquest homenatge a les corts d'honor de 1973 i 1998, que amb molt d'orgull i entusiasme commemoren el seu 50 i 25 aniversari.

Una nit que no oblidareu i en la que els records són els grans protagonistes. Els records, la forma que el nostre cervell té per a retenir les vivències al llarg de la vida. A Copenhage, Dinamarca, es troba l'Institut d'Investigació per a la Recerca de la Felicitat. El seu director, Meik Wiking, ha estudiat la relació que tenen els records amb el benestar emocional de les persones i ha constatat que la nostra felicitat depèn en gran part de la relació que tenim amb el nostre passat, dels records que guardem d'allò que va succeir i de la capacitat per a construir un relat positiu de la nostra pròpia vida. És a dir, els bons records, la manera en què revivim les experiències positives de la vida, podrien ser una de les claus de la felicitat.

Celebrem, doncs, que aquesta nit tots i totes podem ser un poquet més feliços recordant les experiències que, vosaltres, les protagonistes d'aquest acte, guardeu del temps que vau gaudir com a màximes representants de les festes de Vila-real.

L'any 1973 va ser el vostre gran any: Ana Gozalbo Amorós, reina de 1973; i les dames Matilde Almela Llop, Manolita Colonques Vilar, Lola Benlloch Pitarch, Rosario Cabrera Sancho, Conchín Torró Navarro, Mabel Barrué Martí, Montiel Sancho Salvador, Mª Jesús Granell Carda, i qui desgraciadament ja no ens poden acompanyar però ens cuiden des del cel

i estan al nostre cor avui, Teresa Carmen Pitarch Ramos i Inmaculada Caballer Arrufat.

1973: un any de transformació i importants efemèrides. Vila-real ja començava a despuntar com a municipi emprenedor i amb aspiracions de créixer; en un context internacional complex per la crisi del petroli i després de les greus conseqüències de les gelades al nostre camp, a Vila-real tres empresaris estaven a punt de prendre una decisió que canviaria per complet la història de la nostra ciutat. José Soriano i els germans Manuel i Héctor Colonques –fills predilectes de Vila-real- fundaven Porcelanosa. Vila-real tenia poc més de 33.000 habitants i es preparava per a celebrar, al febrer de 1974, els 700 anys de la seua fundació, una commemoració en la qual, vosaltres, com a cort d'honor de les festes, vau ser també protagonistes; com també ho seran aquest pròxim any, la reina de 2023, Gracia Gumbau, i les seues dames, de la celebració del 750 aniversari de la nostra fundació, a mans del Rei Jaume I.

Aquell any en què Espanya aconseguia un segon lloc a Eurovisión amb l'inoblidable 'Eres tú' de Mocedades, Nino Bravo ens emocionava amb 'Libre' i ens deixava l'inigualable Pablo Picasso, deu joves compromeses amb el vostre poble, que estimàveu les nostres tradicions i als nostres patrons, Sant Pasqual i la Mare de Déu de Gràcia, vau donar un pas endavant per mantenir un llegat molt valuós per al poble de Vila-real: la representació de les festes, de la història, de les arrels i també de la dona vila-realenca. La vostra ciutat us deu agraïment per aquest compromís i per haver mostrat sempre orgull per representar la institució.

L'alcalde Manuel Amorós va ser l'encarregat de nomenar-vos, un fet que sé que et resulta especialment emotiu, Ana, reina de 1973, doncs Manuel Amorós era el teu tio; ell no ha pogut celebrar amb vosaltres aquest 50 aniversari, però estic segur se sentirà orgullós d'haver-vos donat l'oportunitat de compartir tants moments i vivències que us han unit per sempre. També Salvador Almela, el teu pare, Matilde, qui va ser regidor de l'Ajuntament als anys seixanta, ens va deixar massa prompte i no et va poder proposar per a ser dama, com ell volia; però, a pesar de tot, i gràcies als companys de la corporació, la seua il·lusió es va fer finalment realitat i tu vas formar part de la cort d'honor de 1973.

Tantes absències, persones que estimeu i que no poden estar ací hui: veritat?... Manolita, Lola, Rosario, Conchín, Montiel, Mabel i Mª Jesús...

però estic segur que a totes eixes persones les teniu, les tenim, molt presents gràcies, precisament, als records; de manera especial, a les vostres companyes, Inmaculada Caballer i Teresa Carmen Pitarch, a les quals sé que recordeu amb molt de carinyo i que portareu al cor per sempre.

Perquè si hi ha alguna cosa que caracteritza el fet de ser reina o dama de les festes de Vila-real és l'empremta inesborrable que deixa aquesta experiència en totes vosaltres i que us manté unides amb el pas dels anys. Una unió forjada a base de records, records entranyables, amables, la classe de records que, com diu el director de l'Institut d'Investigació per a la Felicitat de Copenhage, ens ajuden en la recerca del benestar.

Les vostres van ser unes festes molt intenses, no sense algun disgust; doncs, desgraciadament, un incendi va destruir el saló d'actes de l'institut Francesc Tàrrega i la revista parlada Camino de la Congregació de Lluïsos es va haver de traslladar al saló de la Caixa Rural. Els Lluïsos, una altra de les entitats de la ciutat que aquell any estava de celebració, doncs complien mig segle de vida.

En aquella etapa de la nostra història, les festes eren, com també ho són ara, un moment de desconnexió de la rutina i de retrobament amb els amics, la família, i sobretot, de posar en valor allò que ens representa, les nostres senyes d'identitat. No va faltar els actes en honor als patrons, ni tampoc la música, amb les actuacions d'artistes mítics com Miguel Ríos, Antonio Machín, Lolita Flores o Camilo Sesto. Concerts que vau gaudir a l'estadi del Madrigal, un recinte que mig segle després veiem reconvertit en l'Estadi de la Ceràmica, el millor estadi del món; gràcies a un Villarreal CF que, des de la humilitat i l'esforç, ha passat de jugar en Tercera Divisió l'any 1973, a ser un equip referent a Europa: per als vila-realencs i vila-realenques, el millor equip del món.

Durant el vostre any, vau viure també en primera línia algunes de les fites més destacades de Vila-real en l'últim segle com la inauguració del mercat central de la plaça de Colom; de la biblioteca de Solades o el pavelló Joan Baptista Llorens. Tres edificis que han sigut fonamentals per al desenvolupament de la ciutat en l'últim mig segle i que ara, cadascú a la seua manera, també són oportunitats per al futur: l'antic mercat, que reconvertirem en un edifici per a la promoció de l'economia local; la biblioteca, que es transformarà en el nou centre de salut de

Torrehermosa; i el pavelló Joan Baptista Llorens, que hem construït de nou gràcies al Villarreal CF i amb la col·laboració de l'orde Carmelita. Exemples d'una ciutat amb cor de poble que es reinventa, que avança des de la profunditat de les seues arrels.

La celebració del 700 aniversari de la fundació de Vila-real va fer que el vostre any de regnat fora singular. Ens vam agermanar amb la localitat veïna de Borriana i el plenari de l'Ajuntament va acordar per unanimitat que, des d'aquell moment, cada 20 de febrer se celebraria la fundació de la vila amb diferents actes culturals i socials. Fruit d'aquella decisió van ser algunes celebracions destacades com l'estrena, a l'església Major, de la missa solemne dedicada a Vila-real, obra del nostre compositor i fill predilecte Rafael Beltrán Moner. I un altre fill predilecte, l'escultor i pintor Vicente Llorens Poy, ens regalava dos de les seues obres cabdals: els monuments al Rei Jaume I i al Llaurador.

1973, un any de records inesborrables.

I de 1973, a 1998. Vint-i-cinc anys després, els engranatges de la tradició seguien girant a la perfecció i vuit joves assumíeu amb responsabilitat, compromís i estima pel vostre poble, la tasca de representar les festes i de continuar amb el llegat de la institució de reina i dames. Carmen Pilar Chabrera Girona, reina de 1998, i les dames Mª Jesús Clausell Torres, Verónica Manzanet Llop, Lucía Muñoz Andrés, Mª Carmen Clarós Ramos, Judit Martínez Abella, Belén Olaria Medina, i la nostra benvolguda Raquel Molina Ramos, qui desgraciadament ens va deixar massa prompte i que, de ben segur, ens acompanya hui des del cel i comparteix amb tots nosaltres aquesta nit d'emocions. Una abraçada per a la seua família.

L'any 1998 Vila-real havia superat ja els 40.000 habitants i els vila-realencs i vila-realenques estàvem a punt de viure un moment històric, que ha marcat l'esdevindre de la ciutat en aquestes dues últimes dècades. L'ascens a Primera Divisió del Villarreal CF; el nostre club groguet feia història, de la mà de Fernando Roig –i aprofitant el treball fet pel president Pascual Font de Mora i el seu equip-, amb José Manuel Llaneza i la resta del club, amb Irulegui com a entrenador i els mítics Palop, Roberto, Pascual, Javi Prats o Salillas sobre el camp. Impossible oblidar aquell 24 de maig de 1998 a Compostela. No es pot somiar amb un millor colofó per a les festes.

Com impossible per a vosaltres oblidar l'experiència de viure aquell moment com a reina i dames de les festes: un equip de primera, una ciutat de primera, una cort d'honor de primera.

Però no sols el Villarreal CF era motiu d'orgull per als vila-realencs i vila-realenques. Aquell any en què la pel·lícula Titanic batia tots els rècords, amb 11 guardons a la gala dels Òscars, i en què, com en l'actualitat, desgraciadament Europa també vivia moments convulsos amb la guerra a Kosovo, Vila-real feia honor al llegat religiós, patrimonial i històric del nostre patró, Sant Pasqual, amb la inauguració dels conjunts de campanes i carilló de la basílica així com el monument amb la imatge del sant que presideix la plaça, obra del fill predilecte Vicente Llorens Poy. 12 campanes de volteig a la torre est i un carilló amb 72 campanes a la torre oest, un magnífic conjunt donat per un altre benvolgut fill predilecte, José Gómez Mata, benefactor de la nostra basílica a qui hem d'agrair la generositat amb la seua ciutat.

Gratitud, el sentiment que ens porta a estimar el benefici o favor que una altra persona ens fa i a correspondre-li d'alguna manera. Això volem fer aquesta nit. Agrair-vos, Carmen Pilar, Mª Jesús, Verónica, Lucía, Mª Carmen, Judit, Belén, i també a Raquel que estarà sempre en nostre record, que aquell 1998 us entregareu en cos i ànima a les nostres festes. Que reforçàreu el vostre sentiment de pertinença a Vila-real i us comprometéreu amb el manteniment de la figura de reina i dames, que simbolitza l'estima per lo nostre, que consolida les arrels i la tradició vila-realenques per a les generacions del futur i que és part indispensable de les festes.

Els actes en honor als nostres patrons, la cavalcada de festes, els bous al carrer, el Casal del Vi a la plaça Major, els concerts de Greta y los Garbo o Amparanoia, les nits a les penyes com l'Abellot o l'Abaetjo... compartir aquells moments us va unir amb el vincle de l'amistat. Però sobretot us va unir per sempre al vostre poble. Perquè a Vila-real, com m'agrada dir, som ciutat amb cor de poble. La ciutat més xicoteta entre les grans, però la més gran entre les xicotetes; i això ens fa sentir-nos més ancorats a la terra, més lligats a l'herència de tradició que ens van deixar els nostres avantpassats; ens fa sentir, veritable orgull vila-realenc.

Celebreu la vida i compartiu cada instant. Recordem aquella resposta del Principito a la pregunta ¿después?: "No hay después, porque después la

flor se marchita, el interés se pierde, el día se vuelve noche, la gente envejece, la vida se termina, y uno después se arrepiente por no hacerlo antes cuando tuvo la oportunidad".

Voldria acomiadar-me agraint a totes les persones que han fet possible aquest homenatge, membres de la Junta de Festes, dels diferents departaments municipals, tècnics de l'Auditori,... gràcies per l'esforç i dedicació perquè puguem gaudir dels diferents actes amb motiu de les festes patronals.

I a vosaltres, reines i dames de les corts d'honor de 1973 i 1998, reiterar-vos l'agraïment i les felicitacions per la commemoració d'aquest aniversari i desitjar-vos que gaudiu, com ho vau fer fa 50 i 25 anys, de tots els actes en els quals participareu. Que seguiu creant records, capturant instants a la memòria que, amb el temps, us reportaran instants de benestar i felicitat. Que seguiu conreant la llavor de l'estima per les nostres festes durant molts anys. Que seguiu sent exemple de l'orgull vila-realenc.

Ser protagonistes de les festes és ser protagonistes en la història d'un poble. Les festes són fonamentals per a reforçar llaços, identitat, per al reencontre, per a enfortir la convivència, per a moure el turisme, l'economia, per a recordar d'on venim, imprescindible per a saber on anem. Les festes patronals són una oportunitat d'exhibir tot el que el poble és, tot el que el poble fa... En definitiva ens ajuden a estar més units i a compartir.

Molt bona nit i bones festes.

Llarga vida a les reines i festeres de Vila-real.

Llarga vida a les nostres festes.

Visca Sant Pasqual! Visca la Mare de Déu de Gràcia!

Visca Vila-real!